

Ordføreren for Forslagsstillerne (Holger Larsen): Det ærede Medlem Hr. Rahbek er jo inde i en Udviklingsperiode, naar han erkender, det er uheldigt, at vi Aar efter Aar skal staa og tale om Brændselshjælp til de gamle, idet det bringer Usikkerhed ind, en Udviklingsperiode, fordi det er det, vi saavel fra socialdemokratisk som fra radikal Side har gjort gældende ved Aldersrentelovens Vedtagelse, at der burde være indført en Bestemmelse om Brændselshjælp, for at de gamle kunde vide, hvad de havde at regne med, og ikke Aar efter Aar skulde gaa og haabe paa at faa Brændselshjælp. At de har dette Haab, er dog saa givet, idet de har faaet Brændselshjælp, lige siden den første Aldersrentelov blev vedtaget.

Dernæst siger det ærede Medlem, at jeg skulde have regnet med, at efter den sidste Aldersrentelovs Vedtagelse var Brændselshjælpen indbefattet i Taksterne, og at Venstre og Konservative ikke vilde være med til at forhøje disse. Ja, det er meget rigtigt, det var jeg saamænd ikke i Tvivl om; men da vi fik den forrige Aldersrentelov, var jeg heller ikke i Tvivl om, at det ikke var Mening, at vi samme Aar, som Loven traadte i Kraft, skulde til at vedtage en ny Bevilling for i det hele taget at kunne imødegaa den Nød, som var ude omkring i Kommunerne. Livet er jo imidlertid stærkere end det skrevne Ord, og derfor maatte jeg være fuldt berettiget til at tro, at Venstre denne Gang, ligesom tidligere, vilde være med til at give de gamle en Brændselshjælp.

I et enkelt Eksempel, som det ærede Medlem udregnede, lagde han de 12½ pCt. ind i Taksterne. Ja, men ærede Medlem, naar nu de Penge ikke er til Stede! Jeg behøver blot at nævne, at et eneste Sygehusophold for en Aldersrentenyder i en Landkommune, som maa betale 4—5 Kr. om Dagen for at have vedkommende liggende, bevirker jo et forfærdelig stort Hul i det Beløb, man har til Raadighed, saa at et Sygehusophold tager de 12½ pCt. fra mange Enkeltpersoner — ellers kunde Kommunen jo slet ikke betale for dem.

I Anledning af min Omtale af Tronprædikenen beklagede det ærede Medlem, at jeg ikke var Teolog, thi ellers vilde jeg have forstaaet, at Hensigten med Ordene

ikke var et Paabud til de offentlige Myndigheder, men et Paabud til hver enkelt af os. Hvis det er den teologiske Udlægning, er jeg meget glad ved, at jeg ikke er Teolog, thi det, den enkelte kan udrette i den Henseende, er nu ikke ret meget. Jeg maa dog ogsaa hævde, at denne Tronprædiken, holdt ved den Lejlighed, da Rigsdagen traadte sammen, ikke kunde være en Tale ud ad Vinduet til de enkelte ude i Landet, det maatte være en Tale til Rigsdagens Medlemmer, hvor Præsten gjorde sig Umage for at finde netop det frem, som han fandt burde lægges Rigsdagens Medlemmer paa Sinde.

Endvidere talte det ærede Medlem om den Aldersrenteforening, som vi opretholder. Nej, vi opretholder ingen Aldersrenteforening, vi har ikke en Gang stiftet nogen. Imidlertid vilde det være ganske ejendommeligt, om 100 000 Mennesker, som lever under disse Love, ikke paa et eller andet Tidspunkt, naar de fik det daarligt, skulde finde paa at slutte sig sammen — i en saadan Sammenslutningens Tidsalder, som vi lever i. Jeg er ikke Medlem af denne Forening og har ikke været til Stede ved dens Møde, da den nævnte Resolution blev vedtaget.

Det ærede Medlem har Uret, naar han føler sig overbevist om, at denne Aldersrenteforening ogsaa vilde have protesteret, hvis vort Forslag var blevet gennemført. I Resolutionen staar der nemlig det modsatte, men min naturlige Beskedenhed forbød mig at oplæse det, fordi det er en Tak til mig med flere. Med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg nu citere det:

„Forsamlingen udtaler sin Tak til den Del af Rigsdagens Medlemmer, der har lagt et kraftigt Arbejde ind for at forhindre den Uret, der er begaaet mod de gamle, og udtaler vor Tilslutning og Tak til Forslaget om Brændselshjælp til de gamle, der den 13. Oktober blev fremsat i Folketinget.“

Det ærede Medlem vil altsaa se, han har ganske Uret; kun fordi jeg var beskeden, har jeg ikke omtalt, at denne Aldersrentenyderforening slet ikke har villet angribe os for vort Forslag, men tværtimod bringer os en uforbeholden Tak derfor.

Jeg vender mig dernæst et Øjeblik til det ærede Medlem Hr. Vesterager, der navn-